

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ Α ΟΙΔΙΜΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΝ ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ ΚΥΡΟΝ ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΝ (ΤΑΜΠΟΥΡΑΤΖΑΚΗΝ) ΤΟΝ ΚΡΗΤΑ (1929 - 2001)

*«Μακάριος ἀνὴρ ὃς ὑπομένει πειρασμόν, ὅτι δόκιμος γενόμενος λήψεται τὸν
στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγείλατο Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτόν» (Ἰακ.1,12)*

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, Σεπτὲ
Πρωθιεράρχα της καθ' Ἑλλάδα Ἀγιοπάτης τοῦ
Χριστοῦ Ἐκκλησίας,

Σεβασμιώτατε Ἐκπρόσωπε τῆς Α.Θ.Π. τοῦ
Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, Μητροπολίτα Διδυ-
μοτείχου καὶ Ὁρεστιάδος κ. Νικηφόρε,

Τιμωτάτη καὶ πολυσέβαστος Χορεία τῶν Ἀ-
γίων Ἀρχιερέων,

Θεόλεκτε τῶν Πρεσβυτέρων τε καὶ τῶν Δια-

Τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. **Θεολόγου Ἀποστολίδη**
Ἀρχιεραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

κόνων τῆς θεοσώστου ταύτης Ἐπαρχίας Σύλλο-
γε,

Ἐξοχώτατοι καὶ Ἐντιμώτατοι Ἐκπρόσωποι
τῆς τε Πολιτικῆς καὶ τῆς Στρατιωτικῆς Ἡγεσίας
τῆς Πόλεως ταύτης,

Φιλόχριστε καὶ πενθηφόρε λαὲ τοῦ Θεοῦ,

Σήμερον ἡ Ἀγιοπάτη Παύλειος Ἐκκλησία
τῆς Ἑλλάδος ἐν σιγῇ καὶ δάκρυσιν συναχθεῖσα,
προπέμπει ἐν ἀγάπῃ πολλῇ καὶ προσευχῇ δια-
πύρῳ τὸν ἐκ τῶν ἐπιγείων εἰς τὰ ἐπουράνια, ἐκ
τῶν φθαρτῶν εἰς τὰ ἀφθαρτα, ἐκ τῶν προσκαί-
ρων εἰς τὰ αἰώνια ἐκδημήσαντα πολυσέβαστον
Αὐτῆς θεράποντα Μητροπολίτην Νέας Σμύρνης
κυρὸν Ἀγαθάγγελον.

Σήμερον τὸ Χριστεπώνυμον Πλήρωμα τῆς
Χριστοφόρου ὀλκάδος τῆς Νέας Σμύρνης, τῆς
ἐχούσης ὡς οἶακα τὸν ὑπὸ πάντων εὐσεβῶς
προσκυνούμενον πάντιμον τοῦ Κυρίου τρισόλ-
βιον καὶ τρισμακάριστον Σταυρόν, θρηγεῖ στε-
ναγμοῖς ἀλαλήτοις τὴν ἀπώλειαν τοῦ δεξιοῦ
αὐτῆς πρωρέως καὶ ὀδύνη ὀξεῖα καθαμιάσσει

τὰς καρδίας αὐτοῦ.

Σήμερον αἱ ἀγγελικαὶ τῶν οὐρανῶν δυνά-
μεις, δηλονότι τὰ πολύμματα Χερουβείμ καὶ τὰ
ἐξαπτέρυγα Σεραφεῖμ, προπορεύονται εἰς τὴν
μακαρίαν ὁδόν, ἣν πορεύεται ὁ ἀοίδιμος τοῦ Ἱε-
ροῦ Θυσιαστηρίου τῆς Νέας Σμύρνης ἀρχιθύ-
της, προαγόμενος εἰς τὸ παραστήναι αὐτὸν καὶ
εἰς τὸ Ἅγιον καὶ Ὑπερουράνιον καὶ Νοερὸν Θυ-
σιαστήριον, ἔνθα ὁ χορὸς τῶν τῆς Σμυρναίων
Ἐκκλησίας Ἱεραρχῶν, ἐν οἷς Βουκόλος ὁ
πρῶτος αὐτῆς Ἐπίσκοπος, Πολύκαρπος ὁ τοῦ
ἡγαπημένου καὶ ἐπιστηθίου πνευματικὸς υἱός,
Χρυσόστομος ὁ Ἱερομάρτυς, ὁ ἐπ' ἐσχάτων
ἀναρριπίσας τὸ τοῦ Φιλοχρίστου Γένους ἡμῶν
λάβαρὸν κεκοσμημένον ταῖς ῥανίσιν τῶν τιμίων
αὐτοῦ αἱμάτων, τὸ ἀναμφίλεκτον σημεῖον ἀνα-
φορᾶς τοῦ νόστου καὶ τῶν ὁραμάτων, τῶν ἀλή-
στου μνήμης Πατρίδων τῆς Ἰάδος, τῆς Ἰωνικῆς
δηλονότι, γῆς.

Σήμερον, ἡμέραν καθ' ἣν ἀπογράφεται ὁ τῆς
Ἑλλάδος πληθυσμός, καταγράφεται ἐν βίβλῳ
ζωῆς τῇ πανσθενεῖ δεξιᾷ τοῦ Ὑψίστου καὶ ὁ πά-
νυ εὐλαβῆς Αὐτοῦ λάτρης καὶ διάκονος.

Ὁ μακαρία τῇ λήξει γενόμενος Μητροπολί-
της Νέας Σμύρνης κυρὸς Ἀγαθάγγελος, υἱὸς τοῦ
Ἱερέως Κωνσταντίνου Ταμπουρατζάκη, εὐ-
κλεῆς καρπὸς ἐκ ρίζης λευιτικῆς, ἐγεννήθη εἰς
τὴν ἐνδοξὸν τῶν Κρητῶν γῆν ἐν σωτηρίῳ ἔτει
ἐνάτῳ καὶ εἰκοστῷ καὶ ἐνακοσιοστῷ καὶ χιλιο-
στῷ, ὑπὸ γονέων εὐσεβῶν, οἱ ὅποιοι ἔπλαττον
καὶ ἐμόρφουν αὐτὸν τοῖς τῆς εὐσεβείας δόγμασι.

Ἐκ τῶν πρώτων αὐτοῦ χρόνων ἐβημάτισε,
«ἐν τοῖς τοῦ Πατρὸς τοῦ ἐν Οὐρανοῖς», ἤτοι ἐν
οἴκῳ Κυρίου, ἔνθα ἀπέκτησεν τούτῳ μὲν ὑγιὲς
ἐκκλησιαστικὸν φρόνημα, τούτῳ δὲ λατρευτικὴν

παιδείαν, οὐ τὴν τυχοῦσαν. Ταῦτα ὑπῆρξαν οἱ ἀκρογωνιαίοι λίθοι ἐφ' ὧν ἐθεμελιώθη τὸ θεότεχνον οἰκοδόμημα τῆς κατὰ Χριστόν, ἐν Χριστῷ καὶ διὰ Χριστὸν ζωῆς του. Τὰ ἐγκύκλια μαθήματα διήκουσεν εἰς τὴν Νεάπολιν τῆς Μεγαλονήσου Κρήτης, μετὰ δὲ τὴν ἀποφοίτησίν του ἐκ τοῦ Γυμνασίου Νεαπόλεως μετέβη, κατόπιν συστάσεως τοῦ σοφοῦ Ἱεράρχου Πέτρου κυροῦ Διονυσίου τοῦ Μαραγκουδάκη, εἰς τὸ Παλαίφατον Πατριαρχεῖον τῆς Ἁγίας Σιών, τῆς Μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν, ἔνθα ἔστησαν οἱ ὥραιοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πόδες, καὶ ἐτέθη ὑπὸ τὴν πνευματικὴν σκέπην καὶ προστασίαν τοῦ ἐναρέτου καὶ σοφοῦ Ἀγιοταφίτου Καλλίστου τοῦ Μηλαρᾶ.

Ἐκεῖ, ὁ παιδιόθεν θερμάνας τὰ μύχια τῆς καρδίας του πόθος, εὐρῆκε *«καιρὸν τοῦ ποιῆσαι τῷ Κυρίῳ»*. Ἀποθέμενος τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον εἰσηλθεν εἰς τὰς ἀγγελιομμήτους τάξεις τοῦ Μοναχικοῦ Πολιτεύματος καὶ ἐν τῷ Πανιέρῳ Ναῷ τῆς Ζωοφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔλαβε τὴν Θεϊαν Χάριν, τὴν τὰ ἀσθενῇ θεραπεύουσιν καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσαν, καταστάς διάκονος τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, ὁ *«μέγα καὶ φοβερόν καὶ αὐταῖς ταῖς ἐπουρανίαις δυνάμεσι»*. Ἐνετάχθη εἰς τὰς τάξεις τῆς Γεραρᾶς καὶ Σεβασμίας Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, τῆς ἀγρύπνου φρουροῦ τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων τοῦ Κυρίου καὶ τῆς θεματοφύλακος τῶν αἰωνίων καὶ ἀπαραγράπτων δικαιωμάτων τοῦ φιλοχρίστου Ἑλληνικοῦ Γένους ἐπ' αὐτῶν. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς τετραετοῦς ἐν Ἱεροσολύμοις διαμονῆς του (1946 - 1950) εἰργάζετο, κατόπιν διορισμοῦ του ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ, εἰς τὴν Ἀρχιεραγματεῖαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὡς Γραμματεὺς, βοηθῶν ταῦτοχρόνως καὶ τὸν ἀείμνηστον σοφὸν Γέροντά του, Διευθυντὴν τοῦ ἐπισήμου Περιοδικοῦ τοῦ Πατριαρχείου «Νέα Σιών», εἰς τὴν ἔκδοσιν τούτου. Ἡ ἄφατος καὶ ἄμετρος τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης φιланθρωπία, τὸν ἀνύψωσεν, ἐπιστρέφοντα εἰς τὴν πατρῶαν χθόνα, διὰ τῆς τελεσιουργοῦ Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τὸ λαβεῖν τὴν τῆς Ἱερατείας Χάριν καὶ παραστήναι

τῇ Ἁγίᾳ Τραπέζῃ καὶ ἱεουργεῖν τὸ Ἅγιον καὶ Πανακήρατον Σῶμα καὶ τὸ Τίμιον Αἷμα.

Τῆς Ἱερᾶς Ἐπιστήμης θεράπων ἐγένετο μετὰ τὰς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ κλεινοῦ ἄστεως τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ τῆς Ἑλλάδος Παιδευτηρίου, σπουδὰς του, ὥστε *«ἐνδοξάζεσθαι ὁ Θεὸς ἐν τοῖς θανμασίῳς Αὐτοῦ»*.

Μετὰ βαθυτάτης φιλοπάτριδος διαθέσεως ὑπηρέτησεν τὸ Ἔθνος ἡμῶν εἰς τὰς ἐνδόξους αὐτοῦ Ἐνόπλους Δυνάμεις, ὡς Ἱεροκέρυξ πλείστον στρατιωτικῶν μονάδων.

Μετὰ τὴν ἀποστράτευσίν του ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ, ὡς ὑπότροφος τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως μετέβη εἰς Παρισίους δι' ἀνωτέρας σπουδὰς, ἔνθα παρηκολούθησε μαθήματα εἰς τὴν ἐκεῖσε Νομικὴν Σχολὴν ἰδίᾳ εἰς τοὺς τομεῖς τῆς Θρησκευτικῆς Κοινωνιολογίας, ὡς καὶ τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου.

Παραλλήλως πρὸς τὰς σπουδὰς του ἐν Γαλλίᾳ (1958 - 1962) ἐξυπηρέτησε ποιμαντικῶς διαφόρους Ὁρθοδόξους Ἑλληνικὰς Κοινότητες τῆς Γαλλίας, Πορτογαλίας καὶ Γερμανίας.

Τὸν Μάρτιον τοῦ 1967 ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Πρεσβείαν τῆς Σόφιας (Βουλγαρία) διὰ ποιμαντικὴν ἐκεῖ διακονίαν.

Μετὰ ταῦτα διωρίσθη Ὑποδιευθυντὴς καὶ Πνευματικὸς τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὸ ὁποῖον προσέφερεν ὅτι τίμιον εἰς μόρφωσιν καὶ παράστασιν, εἰς δρᾶσιν καὶ ἐγκαρτέρησιν, εἰς καθῆκον καὶ θυσίαν, *«εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ»* ὃ ἐστὶν ἔργον ὑψηλὸν καὶ ἅγιον καὶ χριστοθέλητον. Λίαν εὐόρκως καὶ ἐπιτυχῶς ὑπηρέτησεν τὴν διεύθυνσιν τῆς Θρησκευτικῆς Διαφωτίσεως, Τύπου καὶ Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἀπὸ τοῦ 1968 ἀνέλαβε τὴν εὐθύνην ἐκδόσεων λειτουργικῶν βιβλίων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἀλλὰ τὸ ἔργον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔστρεψε τὴν φιλόστοργον προσοχὴν του, ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας κινούμενος καὶ ἐξ ἀγάπης πρὸς τοὺς ἐπιθυ-

μοῦντας νὰ διευρύνουν τὰς σπουδὰς των, ἀπὸ τοῦ 1960 μέχρι σήμερον, ἦτο ἡ ἐξεύρεσις ὑποτροφιῶν καὶ ἡ ἀποστολὴ Ἑλλήνων Θεολόγων, ἀποφοίτων τῶν Ἑλληνικῶν Θεολογικῶν Σχολῶν, εἰς τὸ ἐξωτερικὸν πρὸς μετεκπαίδευσιν. Τῆς φροντίδος ταύτης τοῦ Μακαριστοῦ Ἱεράρχου, ἔτυχον ὑπὲρ τοὺς τεσσαράκοντα Ἑλληνες Θεολόγοι, παραμείναντες εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ὡς ὑπότροφοι, ἀπὸ δύο ἕως τέσσαρα ἔτη. Πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν κατέχουν σήμερον ἐπιλέκτους θέσεις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰ Πανεπιστήμια.

Ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς καὶ ἐν ἔτει χιλιοστῷ ἑνακοσιοστῷ ἑβδομηκοστῷ τετάρτῳ (1974) πρόφρονι ἐπινεύσει τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, «ἐκλήθη καθάπερ Ἀαρόν» καὶ «ἐτέθη ἐπὶ τὴν αἰείφωτον τῆς τοῦ Διδυμοτείου καὶ Ὁρεστιάδος λυχνίαν» τῆς Ἑλληνικῆς καὶ μαρτυρικῆς Θρακικῆς γῆς, διὰ νὰ λάμπῃ τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἵνα ἴδωσιν τὰ καλὰ τῆς Πίστεως ἡμῶν ἔργα καὶ δοξάζωσι τὸν Πατέρα ἡμῶν τὸν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς.

Τὴν ἀκριτικὴν ταύτην θεόσωστον Ἑπαρχίαν ἐποίμανεν θεοφιλῶς πλεόν των δέκα ἐνιαυτῶν τῆς χρηστότητος τοῦ Κυρίου, ἀναπτύξας πλουσίαν κηρυκτικὴν, ποιμαντικὴν, ἐθνικὴν, κοινωνικὴν καὶ φιλανθρωπικὴν δραστηριότητα.

Ἐκ τῶν θεοφρουρήτων ὁρίων τοῦ ἐλευθέρου Ἑλληνικοῦ Κράτους τῶν τελούντων ὑπὸ τὴν Πανάχραντον Σκέπην τῆς Ὑπερμάχου Στρατηγοῦ, ἐκλήθη τὴν ἡμέραν τῆς Ἑορτῆς τοῦ Πρώτου Ἱεράρχου Ἱεροσολύμων, Ἰακώβου λέγω τοῦ Ἀδελφοῦ τοῦ Κυρίου, ἵνα τεθῇ ἐπὶ τὴν λυχνίαν τῆς τῶν ἐν Ἑλλάδι Σμυρναίων Ἐκκλησίας, τὴν ἀφθεῖσαν ἐκ τῆς φρυκτωρούσης ἐστίας τῆς ἀλυτρώτου ἱερᾶς γῆς.

Εἰς τὸν θρόνον αὐτῆς ἀνῆλθε καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν του ἐπῆρε τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ θεόλεκτον πλήρωμα τῆς Μητροπόλεως ταύτης, προσατενίζον ὡς πρὸς τὸν ἀπαστράπτοντα ἄγγελον, τὸν ποθούμενον ἵνα ἀποκυλήσῃ τὸν λίθον τῆς ζωφώδους δουλείας ἐκ τοῦ μνημείου τῆς ἐσταυρωμένης Μικρασιατικῆς γῆς.

Καὶ ταύτην τὴν ἀρχιερατικὴν διακονίαν ἐπληροφόρησε θεοφιλῶς δεκαπενταετίαν ὁλόκληρον ὁ αἰδίδμος Ἱεράρχης, κατὰ τὴν πρὸς τὸν

ἄγγελον τῆς τῶν Σμυρναίων Ἐκκλησίας οὐρανόπεμπτον φωνὴν «Γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς», ἥς ἀψευδεῖς μάρτυρες τυγχάνουσιν ἡ ἀνοικοδόμησις πολλῶν νέων Ἱερῶν Ναῶν ὡς καὶ ἡ ἰδρυσις Ἱερᾶς Μονῆς, τιμωμένης ἐπ' ὀνόματι τοῦ θεοφιλοῦς καὶ λαοφιλοῦς Ἀγίου τῶν ἐσχάτων χρόνων, Νεκταρίου Ἐπισκόπου Πενταπόλεως. Μεστὸν εὐχύμων καρπῶν ὡσαύτως ὑπῆρξεν τὸ φιλανθρωπικὸν ἔργον τοῦ ἀποδεικνυόμενον διὰ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ὁργανώσεως καὶ ὑποδειγματικῆς λειτουργίας Ἰδρυμάτων, ὡς τῶν ἀπόρων κοροσίδων ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας», τῆς Στέγης Προνοίας «Οἱ Ἅγιοι Ἀνάργυροι» καὶ τῆς Στέγης ὑπερηλίκων «Ὁ Ἅγιος Ἀγαθάγγελος», ἅτινα καὶ ἤδη προσφέρουσι στοργὴν καὶ ἀγάπην πρὸς τοὺς πονοῦντας καὶ θλιβομένους. Ὁ λόγος τοῦ πάντοτε ἦτο δυνατός, ἐμπειρικός, ὀρθόδοξος, παραδοσιακός καὶ διὰ τοῦτο λίαν ἐπιστηρικτικὸς καὶ ὠφέλιμος. Τὸ ἀκμαῖον φρόνημα, τὸ ἀδούλωτον πνεῦμα, ἡ πείσμων ἐμμονὴ εἰς ὅ,τι ἐθεώρει ὡς τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ δίκαιον, ἡ ἀκατάβλητος ἀγωνιστικότης, γνωρίσματα ἰδιαίτατα τῶν βλαστῶν τῆς ἐνδόξου καὶ ἡρωτοκόου Κρήτης, θαυμαστῶς καὶ ἰσομερῶς συνηρμοσμένα μετὰ φιλοστοργίας καὶ εὐαισθησίας ψυχικῆς, ἐχαρακτηρίζον τὸν προκείμενον ἡμῖν νεκρόν, οὐ μόνον κατὰ τοὺς λαμπροὺς χρόνους τῆς χρυσοῦς νεότητος. Τοῦναντίον πρὸς τὴν φθορὰν τῆς φύσεως, ταῦτα ἠῤῥξανον θαυμαστῶς καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς πρώτης ἀλλὰ καὶ τῆς ὑστερῆς σωματικῆς δοκιμασίας. Ὅσον ὁ γενναιοφρὼν Ἱεράρχης ἐπολεμεῖτο ὑπὸ τῆς φθορᾶς καὶ τῆς ἀσθενείας, τόσον ἀνεδεικνύετο τὸ ψυχικόν του μεγαλεῖον, τὸ ἀκατάβλητον τοῦ φρονήματός του, τὸ χαλύβδινον τοῦ χαρακτῆρος του, γνωρίσματα ἅτινα ἐστερεοῦντο ἐπὶ τὴν ἀσάλευτον πέτραν τῆς ἀκλονήτου πίστεώς του εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

Ὅτε δὲ ἐπλήρωσε τὸν χρόνον τῆς ἐπὶ γῆς παροικίας του, «*θεαρχίῳ νεύματι*» ἐλήφθη καὶ μετεφυτεύθη ὡς ἐλαία κατάκαρπος εἰς τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν καὶ μακαρίαν ὁ οὐρανουπολίτης ἡδὴ Ἱεράρχης.

Διὰ πάντα ταῦτα ἔνδακρυς καὶ σιγῶν προσ-

εὐχεται ὁ ἱερός καὶ εὐαγής Κλῆρος τῆς Θεοσώστου ταύτης Ἐκκλησιαστικῆς ἐπαρχίας, ὑπὲρ τοῦ ὁποῖου ἐναγώνιος ὑπῆρξεν ἡ μέριμνα τοῦ αἰοιδίμου Ἱεράρχου, τοῦ καὶ ἀόκνως κοπιάσαντος, ὥστε νὰ ἀναδεικνύωνται Κληρικοὶ εὐλαβεῖς, σεμνοπρεπεῖς, πλήρεις ἐνθέου ζήλου μέτοχοι τῆς ἱερᾶς τε καὶ τῆς θύραθεν παιδείας, ἱκανοὶ νὰ ὑπερμαχήσουν τῶν τῆς πίστεως Ἀληθειῶν, εἰς καιροὺς δυσχειμέρους ἐναντίον τῶν ἰοβόλων ἐπιφορῶν τοῦ ἀλάστορος καὶ τῶν ποικίλων ὀργάνων αὐτοῦ.

Διὰ πάντα ταῦτα ὁ περιούσιος τῆς Ἐπαρχίας ταύτης λαὸς συγκρατεῖ τὰ δάκρυά του εἰς τὰς πηγὰς των, ἀπὸ τὴν προσδοκίαν τῆς κοινῆς Ἀναστάσεως καὶ ἀπὸ τὴν παρήγορον σκέψιν ὅτι κατέρχεται εἰς τὸν τάφον *«ὥσπερ σῖτος ὥριμος, κατὰ καιρὸν αὐτοῦ θεριζόμενος, ἢ ὥσπερ θυμω - νία ἄλωνος καθ' ὥραν συγκομισθεῖσα»* (Ἰωβ 5, 26).

Διὰ πάντα ταῦτα οἱ λύχνοι οἱ καιόμενοι καὶ τὰ θυμιάματα τὰ εὐωδιάζοντα εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας συνοδεύουν τὸν ἀποιχόμενον Ἱεράρχην.

Διὰ πάντα ταῦτα πληροὶ τὸν (νεφελοσκεπῇ) Ἀττικὸν οὐρανὸν ὁ βαρυαλγὼν ἥχος ἐκ τοῦ ἱεροῦ κωδωνοστασίου τοῦ Μητροπολιτικοῦ τούτου Ναοῦ, πιστοῦ καὶ τελείου ἀντιγράφου ἐκείνου τῆς ποθητῆς πατρίδος, τὸ ὁποῖον ἡ ἀνύστακτος καὶ ἀκάματος φροντὶς τοῦ μακαριστοῦ Ποιμένος ἀνήγειρεν ἐνταῦθα.

Διὰ πάντα ταῦτα, καίτοι ἡ κατ' ἄνθρωπον θλίψις πληροὶ τὰς ψυχὰς τοῦ τε Μακαριωτάτου Προκαθημένου τῆς καθ' Ἑλλάδα Παυλείου Ἐκκλησίας καὶ ἀπάσης τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας Αὐτῆς, ἥς τίμιον καὶ ἐπίλεκτον Μέλος ἐπὶ εἰκοσιεπταετίαν ὁλόκληρον διετέλεσεν ὁ προκειμένος Ἱεράρχης, ἐν τούτοις μυστικῶς αὐτὸς μακαρίζεται ὑφ' ἀπάντων διὰ τὴν ἐκ τῶν λυπηρῶν καὶ προσκαιρῶν πρὸς τὰ εὐφρόσυνα καὶ αἰώνια

μετάστασιν του, ἐπισφραγίζουσιν ἓνα μικρὸν καὶ τετιμημένον ἐπίγειον βίον, μεστὸν χριστιανικῆς προαότητος, πολυμεροῦς πλὴν ἀθορύβου φιλανθρωπίας, ἀνεπιδείκτου φιλεργίας καὶ εὐγενείας ψυχῆς. Ἡ συμπαθεστάτη καὶ λίαν προσφιλὴς εἰκὼν του θὰ παραμένῃ ἕσαεὶ ἐγκεχαραγμένη γράμμασι ἀνεξιτήλοις εἰς τὰς ψυχὰς πάντων ἡμῶν.

Καὶ νῦν, σεπτὲ Ποιμενάρχα τῆς ἀπορφανισθείσης ταύτης Ἱερᾶς Μητροπόλεως, πορεύου ἐν εἰρήνῃ, δίχα φόβου, τὴν μακαρίαν τρίβον, τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν ἄνω φωτοφορίαν, ἔνθα *«ὁ τῶν ἐορταζόντων ἥχος ὁ ἀκατάπαυστος»* καὶ ἡ ἄληκτος χαρὰ τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων Ἀγίων, ἵνα λάβῃς τὸν στέφανον τὸν ἀμαράντινον, *«ὃν ἐπηγγείλατο Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτόν»*. Συνοδεύουσί σε σήμερον αἱ ὑποκάρδιοι εὐχαὶ τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας, προεξαρχούσης Αὐτῆς τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος τοῦ μεγατίμου Προκαθημένου Αὐτῆς καὶ σύμπαντος τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου. Συνηγοροῦσιν ὑπὲρ σοῦ οἱ ἀδιάλειπτοι ἄγῳνες καὶ αἱ καθ' ἡμέραν ἀγωνίαι σου, τὰ δάκρυά σου καὶ οἱ στεναγμοὶ σου ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπολογοῦνται διὰ σέ, δι' ὅσα ἐν βίῳ ὡς ἄνθρωπος ἡμαρτες, οἱ ὑπὸ σοῦ ἔργοις τε καὶ λόγοις στηριχθέντες, παιδαγωγηθέντες καὶ εὐεργετηθέντες. Πορεύεθι, τὸ λοιπόν, ἀγαλλόμενος, πολυσέβαστε Ἱεράρχα, εἰς τὸν ὑποκάτω τοῦ Ξύλου τῆς ζωῆς ἡτομιασμένον Σοι, ὑπὸ τοῦ Πανοικτίρμονος Θεοῦ, τόπον τῆς ἀναπαύσεως καὶ δεήθητι τοῦ ἐλεήμονος Θεοῦ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν παράσχῃ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἀγαθαγγέλου τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ Θεοπροβλήτου Μητροπολίτου, τῆς Ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Νέας Σμύρνης, ἡμῶν δὲ Πατρὸς καὶ Ἱεράρχου, εἴη ἡ Μνήμη ἅληστος ἐν τοῖς νῦν καὶ ἐν τοῖς ἐπιγιγνομένοις.

Γένοιτο.